

vode pocitka

letnik 32, številka 5-6 / 2016

revija za **evangelijsko duhovnost**

Vode počitka

kazalo

DOSEGLJIVO	4	Bog upanja
ZASKRBLJENO	6	Bagatelna razprodaja evropskega Boga
NEVARNO	10	Razdeljeno srce
PREDANO	20	Življenje je tekma

ZAMIŠLJENO	30	Kaj pomaga
NAZORNO	32	Hoditi z Jezusom
VESELO	34	Spodbuda k veri
SLIKOVITO	36	Karikature
MODRO	34	Modrosti in citati

Peter
Golob,
urednik

Bog upanja

Bog rešuje nemočne pred zvijačami in pred prebrisanimi ljudmi, pred njihovimi lažmi in zlorabami. Zato je upanje pri Bogu in zato je lahko vsak človek, ki ga Bog opominja, srečen. Bog je rešitelj stiskanih, Bog brani zatirane in jih zaščiti v času stiske ter jim daje upanje. Bog ne zapušča te, ki ga iščejo, in ne pozablja vpitja nesrečnih. Ubog človek ne bo za vedno pozabljen, upanje nesrečnih ne bo zaman, kajti Bog jih bo uslišal. Od Boga je naša rešitev, on je naša skala in trdnjava. Pri njem se umiri

naša duša, kajti od njega je naše upanje; Bog nam daje zavetje in je naše zatočišče. Zato lahko zaupamo vanj ob vsakem času in pred njim izlivamo svoja srca. Bog je dober. Bog osvobaja iz krivičnih in hudobnih pesti, zato gre njemu naša hvalnica za vedno. Blagor vsakomur, čigar upanje je v Bogu, ki je naredil nebo in zemljo in je zvest svojim obljubam, da bo pomagal do pravice zatiranim, da bo nasitil te, ki so lačni pravičnosti, do bo odrešil te, ki so ujetniki notranjih vezi, da bo odprl oči tem, ki jim je tema vzela vid, da bo vzdignil upognjene, da bo stal ob strani pravičnim, da bo varoval tujce, da bo podpiral sirote in vdove in da bo spodnašal naklepe krivičnih. Skratka, upanje, ki prihaja od Boga, je drevo življenja vsem, ki Boga iščejo in se ga bojijo.

Bog je upanje v času stiske, saj je sredi stisk z nami. Ne zato, da bi nas ohranil v nesreči, ampak da bi nas popeljal v srečo, da bi v nas vzbudil upanje in nam dal prihodnost. Obljublja nam, da nas bo uslišal, kadar ga bomo klicali in molili. Ko ga bomo iskali z vsem srcem, se nam bo dal najti. Zato je

upanje za našo prihodnost. Bog nas pokori in nam pomaga, da se spreobrnemo, pouči nas, da se skesamo, da se nas lahko usmili. Postalo bo čez dalje bolj očitno: Bog je zatočišče poštenju in upanje tam, kjer ni upanja.

Bog se spominja vsakršne bede in brezdomstva, pelina in strupa, ki ga je nekdo izkusil. Ve, zakaj je neprenehoma sklonjena in zamišljena nekogaršnja duša. Verujemo v tega Boga in upajmo vanj. Njegovo usmiljenje se ni nikoli nehalo, njegova zvestoba je vsako jutro ista in nova, zato naša duša lahko upa vanj. Kajti Bog je blizu vsem, ki zaupajo vanj in ga iščejo in nanj mirno čakajo. Vrnimo se torej k Bogu, ujetniki upanja, kajti Bog rešuje iz jam, v katerih ni voda.

Bog, ki nas je v svoji milosti vzljubil in nam dal neminljivo tolažbo in blago upanje, opogumlja naša srca in jih utrjuje v poštenem delu in vsakršni dobri besedi. Zato se tudi trudimo in vztrajamo v veri, ker smo svoje upanje naslonili na Boga, ki je odrešenik vseh ljudi, posebno vernih. Božja milost, ki rešuje vse ljudi, nas navaja, da

živimo razumno, pravično in res pobožno, ko pričakujemo uresničitev tega blaženega upanja. Bog ni krivičen in ne laže in ne pozablja na požrtvovalnost in ljubezen, ki jo nekdo izkazuje njemu in ljudem. Vendar nas kljub temu spodbuja, da pokažemo še večjo vnemo, vero in potrpežljivost, da bi le naše upanje ostalo trdno prav do konca. Zaupno se oklenimo upanja, ki je postavljeno pred nas, to je upanja v Boga, ki obljublja in prisega, da nas bo rešil. Bog, ki se je žrtvoval za nas, ni lažniv, ampak poln tolažbe in upanja, ki predstavlja varno in zanesljivo sidro našim dušam. V tem zaupanju se bližamo Bogu, saj sam Bog posreduje za vse, ki verjamejo v njegovo usmiljenje. Ker je zvest, lahko verno in vdano lahko prihajamo k njemu. Bog, ki je obljubil, da nas bo rešil, nam kot tak predstavlja neomajno upanje.

Svoje upanje lahko docela naslonimo na Božje usmiljenje, ki ga je Bog pokazal s svojim trpljenjem in smrtjo na križu. Konec koncev nam ta vera dela upanje živo, saj nenazadnje upamo v Boga, ki je vstal od mrtvih.

dr. Daniel Brkič
pastor Evangelijske
cerkve »Dobrega
pastirja« Novo mesto,
superintendent
Evangelijske cerkve v
Sloveniji in profesor
na protestantski
Teološki fakulteti
Univerze v Zagrebu

Bagatelna razprodaja evropskega Boga

Evropa - bleščeča beseda. Beseda Evropa izhaja iz grščine in lahko v grški mitologiji označuje Agenorjevo hčer ali pa »europos«, kar pomeni široka, prostrana celina, za razliko od majhnih otokov Peloponeza. Drugi pomen grške besede Evropa pa je sestavljen iz »eur« (širok) in »opt« (oko), kar zloženo pomeni »širokooka«.

Evropa kot prostrana celina je veljala nekoč za širokooko, danes pa je postala ozkooka, ozkogledna in zatohla, še posebej glede vprašanja krščanstva. Današnje evropsko krščanstvo ne le, da je anemično - slabokrvno, medlo in neizrazno - ampak je predvsem ozkogledno, hermetično zaprto, da bi ohranilo svojo nikakršno sterilnost. Usodno pa je, da smo brez Boga, ki je lahko edina moralna avtoriteta, padli v brezno moralnega relativizma sekularizirane Evrope. Evropskega Boga smo namreč dali na posezonsko bagatelno razprodajo, ker so uvoženi bogovi in njihovi produkti cenejši, atraktivnejši, bolj tržni in donosnejši. Škoda je še toliko večja, ker evro-

psko krščanstvo ni bilo v bistvu nikoli zares krščansko. Tako je razpeto med nominalizmom in neopoganizmom, zato ne čudi, da se Cerkev (več) ne znajde. Naglašam, da Evropa ni bila še (nikoli) zares krščanska, čeprav je bila zgodaj pokristjanjena in čeprav je v svet pošiljala krščanske misijonarje. Ni pa bila evangelizirana, kajti Evropi je bilo krščanstvo navrženo, vsiljeno. Cesar Konstantin in Teodozij I. Veliki, potem pa še papež Leon III., ki je Karla Velikega okronal za evropskega cesarja, in njihovi nasledniki, so omogočili nastanek »svete krščanske Cerkve in njene religije«, ki pa ni bila od ljudi (poganov) prostovoljno sprejeta kot vera osebne in svobodne odločitve. Ni se jim bilo treba kesati za svoje grehe in se spreobrniti ter verovati Evangeliju, kajti kot kristjani so postali pod zunanjim človeškim vplivom, ne pa pod notranjim vplivom Svetega Duha.

Od takrat gre tak način krščanske prakse iz roda v rod. Gre za vero, sprejeto z materinim mlekom, kar pa ni avtentično krščanstvo. Takšna vera je prirojena in privzgoje-

na, ne gre pa za »novorojstvo«, o katerem uči Kristus. Kot kristjan se namreč ne rodiš, ampak kristjan postaneš. (Tertulijan) Zato ne čudi, da je tudi evropska etika takšna kot je, vključno z njenimi sateliti na drugih kontinentih. Nekaj poskusov žive vere je bilo izraženih v kratkih obdobjih duhovnih prebujenj, tudi v času Luthrove reformacije, a je bila politična rekatolizacija tako močna, da je z zatrtjem vnovič ustvarila monopolne pogoje za »politično krščanstvo«. Kasnejše novo krščanstvo pa je (bilo) uvoženo kot divji amerikanizem, ki pri nas sociološko, kulturološko in versko ni avtohtono in ne najde plodnih tal. Tako Cerkev sama koplje grob svojemu evropskemu krščanstvu. Zato bi bilo tudi pri nas miselno prisluhniti domačemu, a izgnanemu in pozabljenemu Primožu Trubarju, ki je prav tako ostal brezdomec. Vsaj ob 500 – letnici reformacije, ki je pred nami (1517 – 2017). Od tega pokončnega možakarja bi se lahko dosti naučili.

Dr. Peter Kuzmič je zapisal, da je bila Evropa politično pokristjanjena – mehanično, ritualno in skoraj

da magično zakramentalizirana - ne pa evangelizirana. Krščanstvo (doslej) še ni transformiralo src in duš Evropejcev, kajti krščanske katedrale so bile zgrajene na ruševinah poganskih hramov. Tako ugotavlja psihoanalitik Gustav C. Jung, sin protestantskega pastora. Evropa še nikoli ni bila zares krščanska; krščanski Bog je trenutno na veliki razprodaji, govori pa se tudi o islamizaciji Evrope, kar je prilika za evangelizacijo krščanske ljubezni. Po drugi strani pa je nekdanje poganstvo stare celine spet zaživelo v atraktivni preobleki neopoganstva. Gre za spektakularne variante - mešanice New age duhovnosti s krščanstvom. Ob tem krščansko Cerkev stalno uničujejo herezije in shizme. Sekte so namreč kot insekti na ranah razdeljene Cerkve.

Poglejmo nekaj zadnje statistike. Krščanska religija na svetu šteje 2,2 milijardi, kar je 31 % celotne svetovne populacije. Od tega je 1,1 milijarde rimokatolikov, 850 milijonov različnih skupin protestantov, 250 milijonov pa je pravoslavnih, od tega polovica v Rusiji. Islam šteje 1,6 milijarde, kar je 23

% celotne svetovne populacije, in je na drugem mestu. V Evropi je danes približno 15 milijonov muslimanov. Predvidevanja za leto 2050 pa islam po številu pripadnikov izenačuje s krščanstvom, že 2070 pa bo islam vodilna religija na svetu, s svojim pravom in etiko.

Fenomen sekularizacije evropske Cerkve se izraža z znano krilatico »belonging without believing«, kar pomeni »pripadam, a ne verujem«. Gre zgolj za nominalno pripadnost Cerkvi. Nasprotna temu pa je krilatica »believing without belonging«, kar pomeni »verujem, a ne pripadam«. Cerkev tako večinsko sestavljajo marginalni, obrobni in oddaljeni kristjani. Danski filozof in teolog Soren Kierkegaard je bil oster kritik nacionalne religije, ker le-ta nima elementov avtentične vere. V bistvu gre za praktične ateiste, za krščanski ateizem, za evropsko krščansko folkloro. Takšni živijo kot da Boga ni, Cerkev kot institucijo in njeno učenje pa ignorirajo. Gre za tradicionalno, nominalno in mrtvo krščanstvo. Kako »prebuditi« indiferentne kristjane? Kako v Evropi inkulturirati krščansko kul-

turo in moralo, da ne bo subkultura? Kako navdušiti konglomerat evropskega globalnega sinkretizma za Evangelij? Kako spremeniti mentaliteto, da krščanstvo ni znak etnične pripadnosti, da ne gre za nacionalno krščanstvo, kot pravi dr. Kuzmič, ampak za spreobrnjenje srca? Kajti Švedi se avtomatično deklarirajo za luterane, Srbi za pravoslavne, Hrvati in Poljaki za rimokatolike ... In vsak narod po svoje, tudi naš. Tako je v Evropi zelo malo živega, izkustveno avtentičnega krščanstva, ki je kristocentrično. Zato ne preseneča, da se Cerkev znotraj sekularne družbe (več) ne znajde in da

ne protestira ob masovni omalovaževani, bagatelni razprodaji Boga. V resnici bi morala biti njena župnija ves svet. In ker Cerkev urgentno ne rešuje sveta, je treba začeti urgentno reševati Cerkev. Vprašanje je, kje je in kdo pozna tak urgentni center? Nekateri računajo (spet) na papeža. Z vsem spoštovanjem do njega se glede na dogodke iz zgodovine upam napisati: Evropa je lahko krščanska tudi brez papeža iz Vatikana, ne more pa biti krščanska brez Kristusa iz Nazareta. Krščanstva ji ne bo prinesel nikogaršnji katekizem, ampak samo Kristusov evangelij.

Dr. Daniel Brkič

Razdeljeno srce

Ko so Jezusa spraševali, kdaj in kako pride Božje kraljestvo, jim je odgovoril, da ne bo zbuvalo pozornosti in da naj ne hodijo gledat čudežev in da se naj ne zganejo, ko bodo govorili – glejte, tam je – ali pa – glejte, tukaj je. Potem pa je dodal, naj upoštevajo samo eno, in to je: **»Spomnite se Lotove žene!«** (Lk 17,32) Zanimiv Jezusov odgovor, kajne? Preseneča, da nikjer v Svetem pismu ne pravi, naj se spomnimo velikega očeta vere, Abrahama, ali pa Mojzesa, Elije, Davida ... Ne pravi, naj se spomnimo velikih žena; Sare, Debóre, Rute, Estere ... Ukazano pa nam je, naj se spomnimo Lotove žene. Nekoga, čigar ime nam je neznano, ker ta žena v Svetem pismu nima niti svojega imena. Vse, kar vemo o njej, je to, da je bila poročena z Abrahamovim nečakom Lotom, da sta imela dve neporočeni hčeri in da so živeli v velikem mestu Sodomi in Gomori. Vemo tudi, da jim je Bog ukazal, naj iz mesta pravočasno

pobegnejo, preden bo mesto uničeno. Zvemo tudi to, da so ukaz ubogali, a da se je Lotova žena medtem obrnila nazaj in postala solnat steber. (1 Mz 19,1-26) Po vsem tem nam Jezus tisočletja kasneje pravi: »Spomnite se Lotove žene!« Zakaj? **Njena težava je bilo njeno razdeljeno srce.**

Poglejmo njene ugodnosti. Malo ljudi ima tak privilegij kot jih je imela ta gospa. V Sodomi in Gomori ni bilo Svetega pisma, cerkve, pridigarja, evangelista, krščanske televizije ... Večina človeštva je živela samosvoje; v temi praznoverja, brezbožnosti in nemoralnosti. Tedanja civilizacija je bila na vrhuncu, tako kot današnja, a hkrati na poti destrukcije; razkroja, uničenja in propada. Doživeli so totalno krizo vrednot, Boga pa so iz družbe izgnali. Uredili so si svet brez Boga, tak pa je vedno tudi proti človeku.

Lotova žena je bila počaščena, ker se je lahko poročila v edino družino, ki je na tedanjem ozemlju služila živemu in pravemu Bogu. Vedela je, kaj pomeni moliti živemu Bogu. Poznala je Abraha-

ma, očeta vere in Božjega prijatelja. Vedela je za njegove oltarje in za njegovo čaščenje. Bila je počaščena in privilegirana, da je bila povezana z najbolj pobožno družino, ki je takrat hodila na planetu Zemlja. Njen mož Lot je bil Abrahamov nečak. Čeprav je bil njen mož tudi človek duhovnih napak, saj je svoj šotor čedalje bolj približeval grešnemu mestu in v njem zgradil hišo ter postal mestni veljak, ki je sedel ob vratih mesta. Nič narobe, da je živel v Sodomi; narobe je, da je začela Sodoma živeti v njem. A kljub temu ga Sveto pismo imenuje pravičnik. (2 Pt 2,8-6) Lotova žena se je lahko od svojega moža in od strica Abrahama naučila mnogih resnic o Bogu. Bila je seznanjena z živim Bogom, čeprav je bila obkrožena z mrtvimi božanstvi in z razvpito grešnostjo velikega mesta. Žal pa njena vest ni postala živa, da bi jo opozarjala. Njena vera ni rastla, ampak je ostala zgolj formalna. Še o nečem je bila pravočasno seznanjena. Vedela je za uničenje mesta, v katerem je živela, drugi pa ne. Samo bedak vstopi v pekel z odprtimi očmi in z zaprtim srcem za Boga. Všeč mi je, kar je izjavil

znani igralec Aidan Quinn: **»Mi, igralci, o izmišljenih stvareh govorimo tako, kakor da so resnične, vi, kristjani, pa o resničnih stvareh govorite tako, kakor da so izmišljene.«** Lotova žena je imela možnost spremembe, a jo je zapravila.

Že stoletja dolgo se sprašujemo, zakaj se je obrnila nazaj, ko je šla iz Sodome, zakaj je še enkrat pogledala nanjo? Očitno je pogledala nazaj zato, ker ni verjela, da bo Bog naredil z mestom to, kar je povedal. Mislila je, da se Bog šali, ko je rekel, da bo grešno mesto uničeno z žveplenim ognjem. Mislila je, da jih Bog vara, da jih hoče naplahtati in jih ukaniti ter jih privedi v zablodo. Nazaj je pogledala zato, ker je njeno srce ostalo v Sodomi. Njeno telo je bilo zunaj mesta, nostalgija po mestu pa je bila v srcu. Nikoli ni bila zares spreobrnjena. »Lotova žena, ki je bila z njim, pa se je ozrla nazaj, in postala je solnat steber.« (1 Mz 19,26) Ves njen greh je opisan samo v nekaj besedah - ozrla se je nazaj. Gospod Bog je po angelih rekel: »Ne oziraj se nazaj!« Ona pa je mislila drugače kot je rekel Gospod Bog: »Ni možno, da

bi bilo tako veliko mesto uničeno. Gre za prevaro. Zakaj bi bežala proč od svojega doma? Zakaj bi pustila težko pridobljeno imetje, jaguarja v garaži, računalnik, krzneni plašč, bančno kartico ...? Zakaj bi zapustila svoje prijatelje v mestu? Dan je tako lep, sončen. Niti malo drugačen od ostalih dni.« Ni verovala. Ni bila poslušna. Naredila je po svoje. Ozrla se je nazaj. To je bil ves njej greh. Ne pravi, da je prešuštvovala, ubijala, nečistovala, kradla, lagala, se opijala, malikovala narejene sodom-ske malike in bogove ... Kaj je pokazal njen kratek in bežen pogled nazaj? Razkril je ves njen duhovni karakter, njeno srce.

Postala je solnat steber. Gre za nenavadno zgodbo, ki pa je zgovorna slika. Hebrejska izraz za »ozreti se nazaj« ne pomeni bežno pogledati čez ramo nazaj, ampak pomeni pozorno in hrepenče pogledati nazaj, z otožnim srcem, ki se težko loči. Jezus glede na to svari: **»Nihče, kdor položi roko na plug in se ozira nazaj, ni primeren za Božje kraljestvo.«** (Lk 9,62)

Ni potrebno, da človek naredi nekaj velikega in zelo vidnega, razvpitega, da bi se videlo, kakšen je. Majhni simptomi kažejo na težko bolezen. Ko slamica leti, se vidi, v kateri smeri piha veter.

Majhni postopki, majhna dejanja, majhne namere odkrivajo pravo stanje nespreobrnjenega srca. Plod, ki ga je zaužila Eva, je bila majhen, a povzročil je velik greh. Majhen Samsonov pogled na zapeljivko Dalilo je povzročil njegovo smrt. Elijev služabnik Gahazij je postal zaradi malenkosti gobav po celem telesu. Hananija in Safira sta padla mrtva pred Gospodom zaradi majhne bele laži. Zaharija, oče Janeza Krstnika, je postal nem zaradi majhne nevere. Lotova žena je bila v naprej opozorjena, ker Bog ni željan naše pogube. Ona je imela mnogo priložnosti. A ostala je ravnodušna. Kako strašen konec življenja! Majhne reči postanejo usodne. Apostol Jakob pravi, da je jezik majhen ud, a lahko naredi veliko škodo, kot iskra, ki zaneti velik požar. Malo radioaktivnega sevanja, malo strupa, malo nepazljivosti pri vožnji, majhna razpoka v krilu letala ali pa trupu ladje ... povzročijo katastrofo. Bral sem, zakaj je slavni angleški kralj Richard III. izgubil odločilno bitko leta 1485. Zaradi malenkosti. Zaradi izgubljenega majhnega žeblička, je odpadla podkev. Zaradi

odpadle podkve, je padel konj. Zaradi padca konja, je padel kralj kot jezdec. Zato je izgubil bitko in veliko kraljestvo je padlo. Zaradi enega samega majhnega žeblička. Tak majhen simptom, ki nakuže velik duhovni padec, je lahko tudi slabše obiskovanje bogoslužij, obrekovanje, odsotnost pri delu služenja v cerkvi, manj molitve in branja Božje Besede ... Majhni koraki vodijo v veliko duhovno mladnost. Mnogi verniki so začeli dobro, končali pa so pogubno. Mnoge zakonske zveze prav tako. In mnoge Cerkve tudi. Prav tako mnogi otroci in kasneje zgledni mladinci, ki so zašli v slabo družbo. Mnogo vernikov opusti prvo ljubezen, gorečnost za Boga ter strast za oznanjevanje Evangelija. Raje se pogovarjajo o vsem drugem, le o Božjih rečeh ne. Raje preživljajo čas drugod kot v cerkvi.

Kje je Lot dobil svojo ženo? Iz konteksta stare zaveze je možno slutiti, da jo je našel v Egiptu ali pa v sodomski deželi. Za ženo je vzel tujko, poganko. Naredil je kompromis. Prilagodil se je navadam, ne pa Božjim načelom. Abraham je ravnal povsem drugače, ko poslal

služabnika, da bi izbral ženo za svojega sina Izaka. Lot je naredil še dodatno usodno napako, ko se je ločil od strica Abrahama in šel po svoje. Prepričan sem, da mu je pri tem pomagala žena. Očitno Lot ni imel sposobnosti, da bi prevzel vajeti vodenja v svoje roke in bi bil duhovna avtoriteta družine. »Zakaj bi ravno mi živeli na tak staromodni način kot tvoj stric Abraham? Poglej, kako drugi uspevajo in se imajo lepo. Zakaj ne bi poskusili sodobnega načina življenja v mestu? Otroci bodo imeli boljše možnosti za šolanje, modo, zabavo, internetno povezavo, tehnološke dosežke ...« Vse lepo in dobro, vendar posvetnost je postala njihov način življenja, njihova nova vera. Namesto da bi ona moža pred napakami svarila, mu je pri tem pomagala. Tako sta skupaj gradila, vzgajala otroke, jedla, spala, delila dobro in slabo ..., na koncu pa sta ostala ločena za vedno. Zakaj? Zato, ker se je ona ozrla nazaj. Ker ni bila nikoli zares spreobrnjena.

Nekoč je prišel po pridigi k pastoru Spurgeonu v Londonu nek mladenič in mu rekel: »Gospod pas-

tor, prav imate. Tudi jaz bi se moral spreobrniti h Kristusu. To nameravam storiti, ampak ne takoj.« Potem pa je smehljaje dodal: »Veste, jaz hočem imeti še nekaj od tega življenja!« Pastor Spurgeon pa mu je resno odvrnil: »O, mladenič, žal mi je, da ste tako skromni. Vi hočete imeti nekaj od tega življenja, meni pa bi bilo to premalo. Jaz ne želim imeti le nekaj od tega življenja, ampak hočem življenje imeti. Življenje pa je samo v Jezusu Kristusu. Vi ste se zadovoljili z drobtinicami, jaz pa imam raje kruh.« Ko je Lotova žena zapustila Sodomo, so lahko drugi pomislili, kako zvesta in globoko verna je. V resnici pa je zanj veljalo svarilo: »Ne ljubite sveta in tudi ne tistega, kar je v svetu. Če kdo ljubi svet, v njem ni Očeta-ve ljubezni, kajti vse, kar je v svetu – poželenje mesa, poželenje oči in napuh življenja – ni od Očeta, ampak od sveta. Svet in njegovo poželenje pa minevata; kdor pa izpolnjuje Božjo voljo, ostane vekomaj.« (1 Jn 2,15-17)

Na svetu je na milijone kristjanov, ki so krščeni in hodijo v cerkev, a živijo posvetno. Nimajo osebnega

odnosa z Bogom. Ujela jih je pandemija tega sveta. Ozirajo se nazaj. Tudi sodelavec in prijatelj apostola Pavla, Demá, je vzljubil svet in odšel nazaj. »Demá me je namreč zapustil, ker je vzljubil ta svet ...« (2 Tim 4,10a) Tudi Juda Iškarijot, Jezusov učenec, se je ozrl nazaj, v smrt. In tudi ostali sledilci: »Po tistem je mnogo njegovih učencev odšlo in niso več hodili z njim. Jezus je tedaj rekel dvanajsterim: »Ali hočete tudi vi oditi?« Simon Peter mu je odvrnil: »Gospod, h komu naj gremo? Besede večnega življenja imaš in mi trdno verujemo in vemo, da si ti Sveti, Božji.« (Jn 6,66-69) Zato Jezus pravi, ko ga sprašujejo o prihajajočem Božjem kraljestvu: »Spomnite se Lotove žene!« Vernik ne more imeti za

svojega najboljšega prijatelja nekoga, ki ni spreobrnjen in ki živi po merilih tega padlega sveta. **Kajti Gospod ne pričakuje od mene mnogo, ampak pričakuje vse.** »Kajti vse, kar je rojeno iz Boga, premaga svet. In zmaga, ki premaga svet, je naša vera.« (1 Jn 5,4) Če nekdo živi drugače, dokazuje, da ni rojen iz Boga. Da se ni nikoli zares spreobrnil. Lahko živi kot kameleon in spreminja barvo glede na okoliščine in korist.

V ameriški vojni med severom in jugom je imela vsaka stran svojo uniformo. Farmar, ki je živel med obema frontama, pa je, ne vedoč kako se bo vojna odvijala, lovil kompromis. Skoval je zvijačo: oblekel je zgornji del severne vojske in hlače južne vojske, misleč, da

bo tako ušel jezi obojih. Hotel je biti nevtralen, da se nikomur ne zameri. Ampak nekega dne so nanj priletele strelne kroglice z obeh vojaških taborov. Živeti malo za Boga, malo za svet, se ne da dolgo. Takšno sprenevedanje je usodno. Jezus pravi, da se ne da sedeti na dveh stolih hkrati. In da se ne da služiti dvema gospodarjema hkrati. To vedno še bolj pritegne naboje, kroglice strelcev. Angleški pisec William Makepeace Thackeray je izjavil: **»Ni najtežje umreti za svojo vero; težje je živeti v skladu s svojo vero!«**

Krščanstvo je za resne, odgovorne, odločne, pogumne, vztrajne. Ne morem gledati pornografije in

slaviti Boga. Ne morem obrekovati bratov in sester in hkrati prositi za Božje maziljenje. Ne morem živeti v grehu in hkrati pričevati drugim ter moliti za prebujenje sveta. Ne morem ropati Boga s finančnimi darovi v cerkvi in čakati Božje blagoslove in blagostanje. To, kar je imela Lotova žena v srcu, je pokazala navzven. Jezus namreč pravi: **»Kjer je tvoj zaklad, tam je tudi tvoje srce.«** Kdor je zares okusil Božjo milost, se ne more na greh privaditi in ostati suženj greha.

To me spominja na kovačevega psa, ki je preživel veliko časa v kovačnici ob kovaškem ognju in se na ogenj tudi privadil. Če so v kovačnico priložnostno prišli drugi psi, so se takoj umaknili od ognja.

Kovačev pes pa ne, ker je bil ves čas ob ognju. **Njegov instinkt glede ognja je ob ognju zgorel.** Počasi in počasi, dokler ni dokončno otopel. Nekega dne je ostal pes v kovačnici sam, medtem pa je nastal požar. A požar psa ni ganil, ker je bil na ogenj že preveč navajen, kar mu je odvzelo naravni strah pred ognjem. To ga je stalo življenja. Končal je v ognjenih zubljih. Nevarno je, če se česa navadim in mi postane povsem običajno, normalno. S tem se bližam nevarnosti. Zato nas Jezus svari: **»Resnično, resnično povem vam: Vsak, kdor dela greh, je suženj greha.«** (Jn 8,34) Toda hvala Bogu za blagoslovljeno vrstico, ki sledi in pravi: **»Če vas torej Sin osvobodi, boste resnično svobodni!«**

Lotova žena je bila pogubljena na vratih odrešitve. Zmanjkalo ji je duhovne razsodnosti. Na robu Božje milosti jo je zajela Božja sodba. Skoraj je bila odrešena, pa kljub temu pogubljena. Tisto jutro je vstala tako kot njen mož Lot. Skupaj sta tekla z družino iz mesta, potem pa se je samo za hip obrnila nazaj in spremenila se

je v nepomičen solnat steber, v solnat kamen. Zato Jezus svari: **»Spomnite se Lotove žene!«** Ne tekajte za čudeži, za preroki, za novimi apostoli in ne nasedajte govoricam, da je tam ali pa tukaj kak mesija, in ne poslušajte drugačnega evangelija ..., ampak se raje spomnite Lotove žene. Preden ni prepozno. Kajti ona se ni uspela pokesati in spremeniti način svojega mišljenja. Ni se zares spreobrnila. Smrt pa pride nepričakovano.

Ali sem pripravljen na srečanje z Bogom? Ali sem spravljen z njim in z drugimi? Ali pa me bo Božji dan doletel na kaki zabavi, v krogu nespreobrnjenih prijateljev, namesto da bi jim bil jaz v zgled in bi se spreobrnil. Ali pa me bo Božji dan našel med tekanjem za mikavnimi duhovnimi alternativami? **Samo spremenjen človek lahko spremeni svet.** Kaj če me Božji dan doleti sredi duhovne ravnodušnosti in mlačnosti? **»Vem za tvoja dela, da nisi ne mrzel ne vroč. O, ko bi le bil mrzel ali vroč! Ker pa nisi ne vroč ne mrzel, ampak mlačen, sem pred tem, da te izpljunem iz svojih ust.«** (Raz

3,15-16) »Če se namreč tisti, ki so po spoznanju našega Gospoda in odrešenika Jezusa Kristusa zbežali pred omadeževanostjo sveta, spet zapletejo vanjo in ji podležejo, so končno na slabšem kakor na začetku. Za take bi bilo bolje, če ne bi spoznali poti pravičnosti, kakor pa da so jo spoznali, a so se kljub temu obrnili proč od svete zapovedi, ki jim je bila izročena. Take doleti, kar pove resničen pregovor: *Pes se vrne k lastnemu izbljuvku*, in: »Svinja se okopa, pa se spet valja v blatni luži.« (2 Pt 2,20-22)

Povabljeni smo, da postanemo novo bitje v Kristusu, ker on dela vse novo. (2 Kor 5,17) Packe greha in prah malodušnosti moram odstraniti s slike svojega krščanstva. Bral sem, kako je bil znani restavrator šokiran, ko je naletel na umetnino znanega slikarja Rembrandta, medtem je najprej očistil le delček njegove slike. Barve so kar zažarele, pred tem pa je bila slika pozabljena in zanemarjena. Šlo je za najpomembnejšo Rembrandtovo umetnino iz leta 1642, za oljno sliko na platnu, veliko okoli štiri kar štiri

metrov, imenovano *The Night Watch* (Nočna straža). Danes je ta slika v Kraljevem muzeju v Amsterdamu. Prav tako se lahko sčasoma na sliki našega izvirnega krščanstva nabere umazanija tega sveta in izgubimo prvotni blišč in barvitost. Zato je pomembno, da nas kopel Božje Besede stalno očiščuje. Da dovolimo, da nas opere Jagnjetova kri, ki ima posebno moč. Da bi ostali budni in posvečeni, pa nas Jezus svari: **»Spomnite se Lotove žene!«** Zakaj? Zato, ker so dnevi hudi in težki. Obstali bodo pa samo tisti, ki bodo vztrajali do konca. (Mt 10,22b) »Pridem kmalu. Trdno drži, kar imaš, da ti nihče ne odvzame venca.« (Raz 3,11)

Končno, zakaj je Lotova žena postala solnat steber? Medtem ko sta na Sodomo in Gomoro deževala žveplo in ogenj, so bili njeni domači odrešeni na gorovju nad mestom. Ona pa se je ozrla nazaj, na Sodomo in Gomoro. In postala je solnat steber; ne pa sladkorni, móknat, zemljen, lesen ali pa kak drugačen steber. Hebrejščina je še jasnejša. Postala je státua; kip, spomenik, opomnik. Zakaj solnat?

Zato, ker ni bila dobra sol pričevanja, ampak izprijena sol. Jezus pravi, da moramo biti dobra sol sredi neslanega sveta. »Vi ste sol zemlje. Če pa se sol pokvari, s čim naj se osoli? Ni za drugo, kakor da se vrže proč in jo ljudje pohodijo.« (Mt 5,13) Sol je najbolj znani mineral, ki ga sestavljata samo dva elementa, natrij in klor. Na svetu je poleg vode največ soli, saj jo vsebuje morje. Toda Zemlja je tudi slani planet, ker je ogromno soli v zemlji. Prav tako jo je kot elektrolit precej v človeškem organizmu. Prisotnost soli povzroči vsepovsod bistveno razliko. Tudi pri okusu hrane je še kako opazna. Lotova žena, ki ni bila dobra sol v velikem neslanem in brezbožnem mestu in v svoji družini, je postala trajni opomnik, solnat kip. Kot sol bi morala biti konzervans, ki ščiti pred pokvarjenostjo in trohnenjem, pa žal ni izpolnila svojega poslanstva.

Nekoč je plaval po reki Niagari velik kos ledu, ki ga je tok odnašal proti mogočnim slapovom, ki so gremeli v prepad. Na kosu ledu je bila majhna živalca, ki si je reševala življenje. Toda opazila jo

je ptica roparica. Roparica se je spustila na ledeni kos, s kremplji zgrabila plen in ga začela trgati. Od daleč je slišala šumenje mogočnih slapov, ki so doneli iz prepada, ampak ptica roparica je mislila, da ima še dovolj časa. »Bom že zletela pravi čas ...« Toda ko se je hotela dvigniti, ni šlo. Njeni kremplji so se zamrznjeni spojili z ledom. Ptica roparica ni imela moči dvigniti celega kosa ledu. Ostala je ujetnica, nakar je zgrmela v prepad. To se lahko zgodi vsakemu, ki razmišlja kratkotrajno, kot Lotova žena. Zato Jezus pravi: »Spomnite se Lotove žene!«

Njena težava je bilo njeno razdeljeno srce. Danes je dan odrešenja. Ne kdaj drugič. S tem ne smem odlašati in se obotavljati. Danes, ko zaslišim glas svojega Boga, se je modro odzvati. »Če danes zaslišite njegov glas, ne zakrknite svojih src ...« (Heb 4,7) »Človek, ki kljub opominom ostane trdovraten (trdosrčen), se hipoma zruši in mu ni zdravila.« (Prg 29,1) »Glejte, zdaj je tisti milostni čas! Glejte, zdaj je dan rešitve.« (2 Kor 6,2b)

Katja Brkič Golob
vodja slavnih skupin in
Cerkvenega mešanega
pevskega zbora,
vodja najstniškega
verouka, pridigarica,
teologinja in
psihologinja

Življenje je tekma

Dandanes smo pod vse večjimi in hujšimi pritiski sodobnega časa. Zmanjkuje nam časa. Stalno smo napeti, mudi se nam, ne dohajamo se, smo v konstantni tekmi – tekmi s časom, tekmi z življenjem in tekmi sami s sabo.

Apostol Pavel poučuje vernike v Korintu z naslednjimi besedami: »Mar ne veste, da tisti, ki tečejo na tekališču, res vsi tečejo, da pa le eden dobi nagrado? Tako

tecite, da jo boste dosegli. Vsak tekmovalec pa se vsemu odreče, ôni, da prejmejo venec, ki ovne, mi pa nevenljivega. Zato jaz ne tečem kar na slepo, ne bojujem se, kakor bi mahal po zraku. Nasprotno, trdo ravnam s svojim telesom in ga usužnjujem, da ne bi bil sam zavržen, ko oznanjam drugim.« (1 Kor 9, 24-27)

Da bi lažje razumeli prebrani odlomek, moramo poznati zgodovinsko in sociološko ozadje zapišanega. Kot lahko vidimo, so bile tekme in atletski dogodki Pavlu zelo znani, saj vzame metaforo iz tedanjega aktualnega časa. Za časa Pavla se je v rimsko-grškem svetu začela doba helenizma, za

katerega so značilne javne razprave, festivali, otvoritve javnih stavb, banketi, vojaške proslave, športne prireditve in tekme. Vsi ti socialni dogodki in druženja pa so se hitro obrnila v tekmovanje za slavo in izmenjavo medsebojnih uslug. Potrebno je poudariti, da pri teh prireditvah ni šlo zgolj za druženje med ljudmi, ampak je šlo za pridobivanje socialnega statusa. V tedanjem mediteranskem svetu niso bili vsi enako zdravi in bogati, niso imeli vsi enakih možnosti, zato so bili na takšnih prireditvah borbeni. Atleti, ki so tekmovali, so lahko izhajali iz nizkega družbenega sloja, vendar so si z dobro uvrstitvijo na tekmah izborili višji družbeni status. Dobili so namreč krono oz. venec, prav tako pa so bili oproščeni davkov, vpisali so se lahko na univerze, dobili so zastoj hrano, skratka dobili so veliko ugodnosti. Športna tekmovanja torej niso bila samo športna, temveč tekmovanja v pridobivanju družbenega statusa. Tukaj so se pojavljali še raznorazni sponzorji in bogati financerji takšnih tekmovanj, ki so zmagovalne atlete pridobili na svojo stran in ti so jim morali vračati usluge. Za

atlete je javna osramotitev oz. poraz na tekmi pomenilo družbeno smrt in izgubo statusa, zato so bili za zmago pripravljene tvegati vse.

Ena takih športnih prireditev so bile tudi isminske/istimske igre, ki so se odvijale 10 kilometrov stran od Korinta, in sicer vsaki dve leti. Po pomembnosti so bile takoj za olimpijskimi igrami. Znane so bile po vsej tedanji Grčiji, saj so na ta dogodek prihajali iz celotnega mediteranskega območja; nekateri da bi tekmovali, drugi da bi gledali. Atleti so tekmovali v teku, skokih, metanju krogel, boksanju, gimnastiki in rokoborbi.

Apostol Pavel je bil v mestu Korint vsaj 18 mesecev, predvidoma v letih 50 in 51. Tam je spoznal istimske igre, saj so se te odvijale spomladi (konec aprila ali začetek maja) leta 51. Istimske igre so bile posvečene bogu Pozejdonu – bogu morja, zato so bili v Korintu zgrajeni številni templji v njegovo čast. Zmagovalci teh iger so dobili venec iz borovih vej, kasneje pa so začeli uporabljati liste zelene, že za časa Pavla. Ob robu istimskih iger so poeti

recitirali svoje pesmi, filozofi debatirali eden z drugim, čarovniki so kazali svoje trike, zlatarji prodajali zlato, medtem ko so atleti tekmovali v rokoborbi, skoku v daljino, teku, boksanju, ipd.

Apostol Pavel piše pismo vernikom v Korintu. Zakaj ravno njim omenja te igre? Razlog verjetno tiči v tem, ker je Cerkev v Korintu imela veliko težav, njihovi medosebni odnosi so bili slabi, v Cerkvi bilo je veliko delitev in frakcij, bratje so se tožili med seboj, bogati verniki in veljaki so Pavla želeli na nek način celo podkupiti, da bi delal in govoril, kar bi hoteli, ko pa je to zavrnil, so negirali in zanikali njegovo apostolstvo. Verniki so počenjali nemoralna dejanja, in nasploh jim je bil pomembnejši družbeni status kot pa pobožno življenje. Imeli so čas za obiskovanje stadionov, medtem ko so bogoslužja v cerkvah zanemarjali. Vedeli so, da se na družbenih prireditvah in tekmah časti boga Pozejdona, a so jih vseeno obiskovali in se borili za svoj status.

Pavel ve, da so verniki v Korintu brez integritete in da izgubljajo

svojo identiteto in se preveč ukvarjajo z družbenim statusom. Izhaja iz njihove trenutne situacije in jim z metaforo iz družbenega sveta skuša predstaviti temeljno duhovno resnico, ki velja za vse. V nadaljevanju so predstavljene tri ključne točke te resnice, točke, ki so pomembne za uspešno tekmovanje v krščanskem življenju.

1. Cilji oz. duhovni cilji

Korak 1: Umiriti se

Prva stvar, ki je pomembna, če želimo zmagati v svoji krščanski tekmi, je postavitve ciljev. Bog od nas ne pričakuje nenormalnih stvari, ki jih ne moremo doseči. Prav tako na nas ne pritiska. Svet, delodajalci, službe, družine, družba pritiskajo na nas, Bog pa ne. Bog najprej želi, da se **umirimo**. Če želimo postaviti cilj svoji življenjski tekmi, potem se moramo najprej umiriti. Ne moremo delati več stvari hkrati. Pomembno je, da se umirimo in si potem postavimo neke smiselne cilje.

Korak 2: Pregled možnosti

Cilje si postavljamo skladno z možnostmi, ki jih imamo. V

prebranem odlomku smo videli, da apostol Pavel govori o tekališču, ko pravi: »Mar ne veste, da tisti, ki tečejo na tekališču, res vsi tečejo, da pa le eden dobi nagrado?« Če bi šli gledat v izvornik, bi ugotovili, da apostol Pavel v bistvu ne govori o tekališču, marveč o tekih na stadionu. Na istimskih igrah so atleti pogosto tekmovali v tekih na stadionu, in tudi ta Pavlova beseda se nanaša na tek na stadionu na 180 metrov. Beseda *stadion* se v Pavlovem smislu ne nanaša zgolj na fizični stadion v Korintu, ampak v obliki metafore govori o duhovnem stadionu. Istimske igre so bile posvečene bogu Pozejdonu, zato so predstavljale tudi stičišče različnih ideologij in prepričanj. Pavel tako sprašuje vernike v Korintu, za koga se bodo odločili? Za katerega Boga? Za Boga, ki je živ, ali za mrtvega Pozejdona? Vernikom v Korintu je bilo bolj pomembno to, da so se borili za svoj ugled in družbeni status, zaradi česar so zanemarjali bogoslužja in ostale stvari, povezane s pobožnostjo. Raje so opazovali malikovanje boga Pozejdona, kot se udeleževali v cerkvenih

službah, v katere so bili poklicani.

Korak 3: Izbira ciljev

Kakšna mora biti izbira ciljev? Pavel pravi, da »ne teče kar na slepo, niti se ne bojuje, kakor bi mahal po zraku.« To pomeni, da ne teka brez ciljno, ampak da ima jasen cilj. Ne igra se Cerkve, saj se zaveda, je del Cerkev. Njegov cilj je krščanski tek in bitka, da bi čim bolj služil Cerkvi.

Človek brez cilja je kot ladja brez kompasa. Cilji so naši zemljevidi, ki nam pomagajo da pridemo do oddaljenih pristanišč v naših življenjih. Cilji dajo našemu življenju smisel. Cilji so pomembni v našem fizičnem in duhovnem svetu. Pomembno je, da imamo cilje, s kom se bomo poročili, kaj bomo študirali, kaj bomo delali ipd. Duhovni cilji, ki jih potrebujemo, so vezani na duhovno rast, na to, da postajamo podobni Kristusu, da imamo osebni odnos z Bogom, da beremo Sveto pismo, molimo, sodelujemo v Cerkvi.

Korak 4: Odmik od preokupacije s trenutno situacijo

Včasih se zgodi, da smo preveč

fokusirani na samo nalogo, ne pa toliko na cilj. Vidimo samo trenutno situacijo, namesto končne. Ta svet od nas zahteva, da smo produktivni, da delamo najboljše možno, in vse je vezano na trenutno nalogo. Slišala sem za resnično zgodbo, ko je nek človek pristopil k delavcu, ki je polagal opeke in ga vprašal: »Kaj pa delaš?« Delavec mu je odvrnil: »Mar ne vidiš, da polagam zidake?« Človek je šel do drugega delavca, ki je polagal opeke, in ga vprašal: »Kaj delaš?« Ta drugi mu je odgovoril: »Gradim katedralo.« Oba delavca sta na pogled počela isto stvar, vendar je bil eden okupiran s trenutno situacijo, drugi pa je imel pred seboj cilj. To isto vprašanje si lahko postavimo vsi, ki tako in drugače sodelujemo v Cerkvi. Kaj v resnici delamo? Igramo klavir ali častimo Boga? Se pripravljamo za uro verouka ali oznanjamo otrokom, da jih Bog ljubi?

2. Samodisciplina in odrekanje

Korak 5: Začni: pojdi naprej

Ko imamo postavljen cilj, moramo v akcijo. Najprej moramo v tekmo

vstopiti, premalo je samo o njej govoriti. Ni možno, da bi zmagali in prišli do konca, če najprej ne začnemo teči. Če želimo tekmo zmagati, se moramo najprej v njo vključiti. Ne moremo služiti Bogu samo z opazovanjem. Ne moremo pričakovati, da bo Bog rekel: »Dobro storjeno«, če sploh nismo ničesar naredili.

Korak 6: Nadaljuj: treniraj

Pavel pravi, da trdo ravna s svojim telesom in ga usužnjuje. O čem pravzaprav govori Pavel? S tem ko pravi, da trdo ravna s svojim telesom, v bistvu govori o disciplini oz. o samodisciplini. Kaj je samodisciplina? To je sposobnost, da usmerjamo svoje vedenje z jasno presojo, ne samo s čustvi, impulzi, željami, pritiski in navadami. Nekdo, ki dela na samokontroli, ne bo iskal takojšnje zadovoljitve in le svojega prav, niti ne bo reagiral impulzivno, ampak bo znal kakšno stvar odložiti. Vsakič, ko rečemo nekemu cilju: »Da«, rečemo mnogim drugim stvarjem: »Ne.«

Grški glagol, ki je uporabljen na tem mestu, bi v prevodu pomenil

udariti na oko. To je termin, ki je vzet iz boksa in pomeni udariti tako močno, da nasprotnik pade in borbo izgubi. Pavel ne govori dobesedno, da udarja svoje telo, ampak uporablja figurativen jezik. Zanj to pomeni, da želi svoje telo povsem podrediti, kot bokсар, ki zmaga, ko nasprotnika udari direktno v obraz.

Nadalje pravi Pavel, da usužnjuje svoje telo. Kaj to pomeni? Pavel je prišel do zaključka, da sam ne more imeti kontrole nad svojim življenjem, ampak mora zaupati Bogu. Zakaj je omenjeno ravno telo? Ker je naše telo vedno pripravljeno, da bi delalo proti Bogu. Ni problem v tem, da bi bilo

naše fizično telo zlobno, ampak v tem, o čemer govori Pavel v pismu Rimljanom 6:12: »Zato naj v vašem umrljivem telesu ne kraljuje greh, tako da bi se vdajali njegovim poželenjem.« Telo je lahko instrument za greh ali za pravičnost. Ljudje so dostikrat sužnji svojemu telesu. Njihovo telo jim govori, kaj naj počnejo. Zato želi Pavel Korinčanom povedati, da se ne osredotoča na socialne stike tedanjega antičnega grško-rimskega sveta in se distancira od nepotrebne prizadevanja za družbenimi statusi in od prireditvev, ki so se sprevrgle v tekmovanja za lastno slavo.

Vse to je seveda zelo težko, ker se je potrebno podrediti Božji volji

in svoje želje postaviti na stran. Grška beseda za tekmovati, ki je uporabljena v tem odlomku, je v bistvu beseda za agonijo. Z njo želi pisec opozoriti na neverjeten napor, ki ga je potrebno vložiti v to, da pridemo do konca. Čeprav je prisotnost naše samokontrole od Boga, je vadba te naša odgovornost. Kaj pomeni vaditi in trenirati samo-kontrolo? Atleti so posvečali mnogo mesecev in celo let za pripravo na tekmo. Imeli so strogo dieto, dovolj spanca, vsakodnevne vaje. Tekmovalci istminkskih iger so morali trenirati najmanj 10 mesecev. Ko atlet trenira, v bistvu zanika samega sebe, je pod mnogimi pritiski, odpove se mnogim željam, vse to

zato, da bi prišel do čim boljše uvrstitve. Podobno je tudi z duhovnimi atleti, ki morajo včasih omejiti svojo svobodo, da bi dosegli svoj cilj. Pavel svoje telo vidi kot sovražnika in ugotavlja, da je potrebna stroga samo-disciplina. Pavel ne govori samo o samodisciplini v telesnem ali moralnem smislu, ampak tudi o disciplini, ki je vezana na prostovoljno omejitev osebnih pravic in svoboščin.

Pavel želi povedati, da mora kristjan dovoliti, da Sveti Duh in Božja Beseda vplivata na vsako področje njegovega življenja: bodisi fizično, emocionalno ali duhovno. Bolj kot dnevno razpolo-

ženje je pomembno, kaj Bog želi, da se zgodi. V osnovi se samodisciplina nanaša na delo za Boga. Pri delu za Boga je potrebno vztrajati in ob srečanju s problemom in težavo ne odnehati. Pavel želi povedati, da je disciplina zelo pomembna, vendar ne samo za napredek v našem krščanskem življenju, temveč predvsem v prizadevanju, da smo luč in sol, skratka pričevalci. Posledično kristjan ne more pričakovati, da bo dobro pričeval, če v to ne bo vložil truda.

3. Vztrajanje in premagovanje ovir ter nagrada

Zmagovalci istimskih iger so dobili venljiv venec, venec iz divje zelene ali bora, ki je sicer lepo dišal, a je kmalu uvel. Na olimpijskih igrah je bil zmagovalni venec iz vej divjih oljk, ki tudi uvenejo. Nasprotno pa sta krščanska nagrada in venec neuničljiva in nevenljiva.

Pavel torej primerja dve vrsti nagrade oz. dva venca: venec, ki ovene, in drugi, ki je večn. Atleti gredo skozi močno samozanikanje, samodisciplino, da bi prejeli venljiv venec in z njim družbeno

priznanje ter status. Tudi mnogi verniki v Korintu so se posluževali teh načinov, da bi dosegli želen družben status. Toda njihove nagrade so bile kratkotrajne narave, dostikrat narejene iz listov, ki so uveli in se posušili. Medtem ko se kristjani borimo za nevenljiv venec oz. krono, ki je:

- A) Krona veselja kot nagrada za evangelizacijo in apostolstvo: »Kajti kdo je naše upanje in naše veselje in venec, s katerim bi se lahko ponašali pred našim Gospodom Jezusom ob njegovem prihodu, če ne prav vi?« (1 Tes 2,19)
- B) Krona pravičnosti kot nagrada za ljubezen do Boga: »Odslej je zame pripravljen venec pravičnosti, ki mi ga bo tisti dan dal Gospod, pravični sodnik. Pa ne le meni, marveč vsem, ki ljubijo njegovo pojavitev.« (2 Tim 4,8)
- C) Krona slave kot nagrada za zvesto vodenje Gospodove črede: »In ko se bo razodel véliki pastir, boste dobili nevenljivi venec slave.« (1 Pt 5,4)

D) Krona življenja kot nagrada za vse preizkušnje: »Blagor človeku, ki stanovitno prenaša preizkušnjo, kajti ko bo postal preizkušen, bo prejel venec življenja, ki ga je Bog obljubil njim, kateri ga ljubi.« (Jak 1,12) In »Nič se ne boj tega, kar ti je pretrpeti. Glej, hudič bo nekatere izmed vas vrgel v ječo, da bi vas preizkusil: deset dni boste v stiski. Bodi zvest vse do smrti in dal ti bom venec življenja.« (Raz 2,10)

Pavel vernikom pove, da je v vsaki tekmi samo en zmagovalec. Korintčane postavi na duhovni stadion, kjer so pravila drugačna, kot jih poznajo sami. Pavel jih želi poučiti, da morajo svoje oči povzdigniti na nebeško nagrado. Ta nagrada je namenjena Cerkvi kot celotnemu občestvu verujočih. Pavel jim želi pokazati, da je tekmovanje za minljive stvari nesmiselno, temveč je smiselna hoja in strmenje po večnih stvarih, kot je želja s Kristusom dobiti večno čast in slavo. Pavel ne mlati po zraku kar za brez veze, niti ne vplaga toliko svoje energije v igre in

nepomembne stvari. Za razliko od Korintčanov je Pavel osredotočen na cilj. Svoje osebne želje in sebična nagnjena je dal na stran ter krščanski tek vrši z namenom, ne brezciljno in brezglavo. Želi dobiti nagrado. Krščansko služenje namreč ni samo ena dejavnost več, temveč je dejavnost, ki ima svoj cilj in katere namen je izgrajevanje Cerkve in vztrajanje navkljub vsemu.

Pavel še dodaja, da ga je strah biti zavržen. V izvorniku se tu nahaja beseda *adokimos*, ki pomeni biti diskvalificiran. To pomeni, da nismo opravili testa. Pavla ni strah, da bi izgubil odrešenje, ampak da ne bi uspel in dosegel tega, za kar ga je Bog v življenju in v služenju poklical. Biti zavržen in diskvalificiran se ne nanaša na odrešenje, ampak na služenje. Pavel svoje odrešenje torej ne postavlja pod vprašaj, saj je v pismu Rimljanom 8,1 zapisal: »Zdaj ni torej nobene obsodbe za tiste, ki so v Kristusu Jezusu.« Kajti odrešenje je dar, ki smo ga vsi dobili od Kristusa. Nismo namreč odrešeni zaradi svojih dobrih dejanj, ampak za to, da

dobra dejanja sploh lahko počnemo. Ta so v bistvu dokaz, da smo se v veri srečali z Bogom.

Krščansko življenje je kot tekma in zahteva samodisciplino ter prinaša velike napore. Vključuje tudi točno določen cilj. Vsi moramo teči kot zmagovalci. Nagrada za zmagovalce ni nagrada za odrešenje, ampak je nagrada za zvesto služenje. Odrešenje je namreč brezplačen dar od Boga, dan človeku po veri v Jezusa Kristusa. Poleg odrešenja pa nas Bog vsak dan blagoslavlja še s trenutnimi in večnimi nagradami za naše krščansko služenje Cerkvi, Bogu in soljudem. Kako dober je naš Bog! Še nekaj. V tekmi krščanstva ne

tekmujemo za nagrado eden proti drugemu. Tekmujemo v sami s sabo. Poudarek je tako na samodisciplini, ne pa na tekmovanju. V tekaški tekmi zmaga samo en tekač, medtem ko v krščanski tekmi zmagajo vsi, ki se držijo pravil; vsi, ki vztrajno tečejo do konca, dobijo nagrado za zmagovalca. Zato lahko na zmagovit način tečejo vsi. Nagrada je na voljo vsakomur. Na koncu naše poti bomo tako lahko rekli: »*Dober boj sem izbojeval, tek dokončal*, vero ohranil. Odslej je zame pripravljen venec pravičnosti, ki mi ga bo tisti dan dal Gospod, pravični sodnik.« (2 Tim 4, 7-8)

Marija Barborič
evangeljska
pastoralna delavka in
voditeljica molitvene
skupine

Kaj pomaga

Kaj pomaga, da bolj kot sonce svetiš in žariš,
ko mnoge oči slepe so in ne vidijo luči.
Kaj pomaga, da Besedo življenja govoriš,
ko gluha so ušesa in ne slišijo, kaj govoriš.

Kaj pomaga, da seje Beseda se Božja,
ko še vedno srca kamnita ostajajo mnoga.
Kaj pomaga, da kličeš pod križ obtežene od greha,
ko svoja pota nočejo zapustiti srca premnoga.

Kaj pomaga, da Resnica obšla je ves svet,
ko nevera mnogim zaslepila je um in srce.
Kaj pomaga, da prišel si kot kruh življenja na svet,
ko mnogi bolj ljubijo laž in prevare besed.

Kaj pomaga, da tako zelo vzljubil si ta svet,
 ko pa tvojo ljubezen prezrl je ta isti svet.
 In kaj pomaga, da daješ dragoceni svoj mir,
 ko mnogi, premnogi raje izberejo vojne nemir.

Kaj pomaga, da se si na križu daroval,
 ko svet še danes prezira ta križ, kjer si se predal.
 Kaj pomaga, da premagal si smrt in hladni grob zapustil,
 ko premnogi izberejo prav smrt in večne pogube kvartir.

Kaj pomaga, se našteje lahko še mnogo stvari,
 pa vendar globoko v srcu še vedno upanje žari.
 Saj poslal si Svetega Duha, da odpira slepim oči,
 gluha ušesa, odpira um in kamnita srca drobi.

Bolj kot sonce v trenutku zažari,
 Beseda tvoja slajša kot kruh v srcu oživi.
 Grešnik vzljubi tvoj križ, grešne poti zapusti,
 in presrečen se v ljubezen Božjo potopi.

Išče tvoj mir, življenje postane mu radosti vir,
 vsemu svetu bi rad razglasil, kaj vse si mu storil.
 S pesmijo presrečen te slavi, vzklika od radosti:
 »Aleluja! Očiščen in odrešen sem! Zdaj Jezusu sledim!«

Rebeka Jovanović

Hoditi z Jezusom

Stara krščanska pesem pravi: »Po cesti korakal sem sredi planjav in dvomil, če motim se, ali grem prav. Življenje je naše iskanje luči; a dostikrat tavamo sredi noči.«

Naše življenje je kot dolgo potovanje. Velikokrat se znajdemo v dvomih in se sprašujemo, ali je naša pot prava, ali si mogoče nismo izbrali pretežke poti?

Ko se odločamo, da bomo šli v hribe, si naredimo načrt, kako dolgo bomo hodili, kakšno višino želimo doseči in, seveda, koliko kondicije imamo.

Zelo rada hodim v hribe, vendar vsakič, ko se bližam vrhu, postaja moj korak težji. In takrat se običajno vprašam: »Le kaj mi je bilo tega treba?« Toda, ko pridem na vrh in vidim vso veličino Božjega stvarstva in prečudovit pogled vse naokoli, pozabim na utrujenost in lahko le uživam v trenutku in slavim Boga.

Življenje kristjana je podobno hoji v hribe. Lahko pride do padcev, zlomov, tudi do sestopa. Velikokrat se zgodi, da iščemo lažjo pot, in šele kasneje spoznamo, da pot ni prava in da se bo potrebno vrniti nazaj. Tu pa nastopi Jezus. On nas čaka ravno tam, na razpotju, kjer smo skrenili s prave poti, in nas ponovno objame, prime za roko in nas popelje varno naprej.

Naša sreča je le v Bogu. On nas vzpodbuja, ko naša noga začne pešati, in nam pravi: »Še malo, ni več daleč, spleča se potruditi...«

Hoditi z Jezusom pomeni hoditi po poti ponižanja, ki se konča na križu. Vedno bodo težave, preganjanja, kajti po takšni poti je pred nami hodil tudi Jezus. Ko kristjan nima težav v življenju, ko gre vse dobro, lahko pomeni, da nekaj ni v redu. Verjetno je to znak, da se je spoprijateljil s posvetnostjo. In ravno to je za kristjana velika skušnjava: slediti Jezusu, a samo do določene mere; slediti Jezusu iz navade ali zaradi ljudske kulture, brez da bi sprejeli njegovo trnovo pot. Iz Jezusove

poti namreč ne moremo odstraniti križa, vedno je tam. Velikokrat se nam upirata bolečina in napor, zato pogosto iščemo srednjo pot, ki je lažja in nam bolj ustreza.

Pred nami je izbira: ali izberemo težjo pot Božje zvestobe, miru in ljubezni, ali pa pot smrti, domišljavosti, sebičnosti.

Tjaša Golobič

Spodbuda k veri

Bratje in sestre, dragi prijatelji!

Ko se spominjamo Jezusove smrti ter njegovega vstajenja, se pravza -prav spominjamo svojega odrešenja. Jezus je namreč pretil svojo kri zato, ker nas ljubi, in želi, da bi bili odrešeni. – Odrešeni? Če se

sprašuješ, od česa sploh bi moral biti odrešen, se spomni na tisto stvar, ki te pritiska k tlom, ko želiš poleteti svobodno kot ptica. Od lastnih želja in uresničenih sanj, ki so te morda pripeljale do točke, ko kljub vsemu obilju in udobju čutiš, da nisi svoboden in nisi srečen. Imaš vse, a nekaj ti manjka.

In če si že odrešen, potem pomisli, kaj to odrešenje pomeni za tvoje življenje. Morda razumemo,

kakšna je definicija odrešenja, v srcu pa vladata zmeda in negotovost. A šteje le srce, saj le s srcem verujemo in le s srcem ljubimo. Če želiš to jutro, da bi v tvojem življenju, v tvoji notranjosti, v srcu, ponovno zagorela radost odrešenja, potem s to iskreno željo pridi pred Boga. Spomni se, da je Jezusova kri enkrat že segla v dolino tvojega življenja in te rešila. Tudi danes ima ta kri moč, da te očisti in navda z veseljem odrešenja.

Odrešeni smo po Jezusovi zaslugi, ne po svojih dobrih delih, zato ga svobodno slavimo, saj je to edino, kar mu lahko damo. Pridimo v njegove dvore s hvalnico. Sestanimo se z našim Odrešenikom v njegovi slavi in mu zapojmo: »Svet, svet, svet si, naš Gospod.«

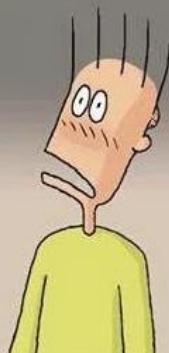
Naj radost napolni naša srca, da bodo naša usta izražala veselje, ki ga čutimo v notranjosti.

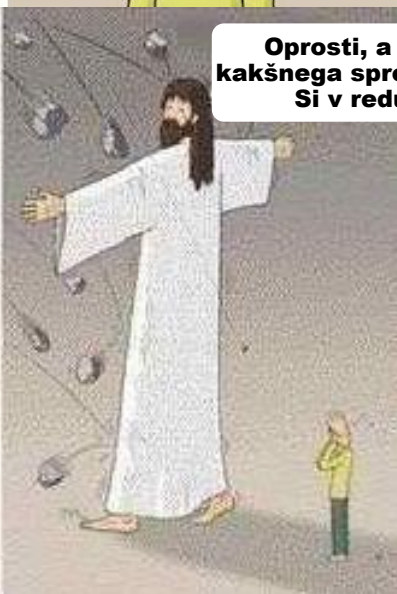
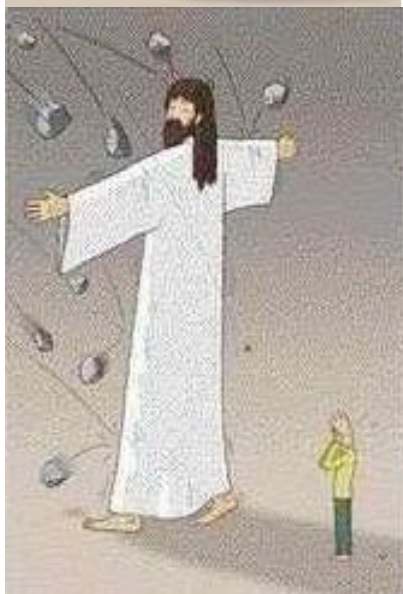
Bog, zaščiti me, prosim!

Zakaj, Bog, zakaj!?!

**Oprosti, a sem kakšnega spregledal?
Si v redu?**

NIKOGAR NE OROPAJ UPANJA, MORDA JE TO VSE, KAR IMA.

(JACKSON BROWN)

NAKLJUČJE JE MAJHEN ČUDEŽ,
PRI KATEREM JE BOG ŽELEL OSTATI NEZNAN.

(HEIDI QUADE)

VEDNO ODPUŠČAJTE SVOJIM SOVRAŽNIKOM.

NIČ JIH NE RAZBURI BOLJ.

(OSCAR WILDE)

NAJVEČ ČASA IZGUBIMO PRI TEM, KO GA HOČEMO PRIHRANITI.

(JOHN STEINBECK)

VSI SPRAŠUJEMO PO BOGASTVU, NIHČE PO DOBROTI.

(LUCIUS ANNAEUS SENEKA)

VEČINA LJUDI JE PREJ ZMOŽNA VELIKIH, KOT PA DOBRIH DEL.

(CHARLES DE MONTESQUIEU)

V SREČNIH ČASIH SE VEČINOMA KAŽEJO NAPAKE LJUDI,
V NESREČNIH NJIHOVE VRLINE.

(FRANCIS BACON)

SVETLOBA JE PREVEČ BOLEČA ZA NEKOGA,
KI ŽELI OSTATI V TEMI.

(ECKHART TOLLE)

NI SVETNIKA BREZ PRETEKLOSTI IN
GREŠNIKA BREZ PRIHODNOSTI.

(SRI BABAJI)

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdajatelj:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto
Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.
Urednik: Peter Golob
Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič
Jezikovni pregled, oblikovanje in grafična priprava:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:
Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):
telefon: 07/334-13-41
gsm: 041/373-505

elektronski naslov:
evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854
ISSN (spletna izdaja):
1855-2862
UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve »Dobrega pastirja« Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

